

ресах і можливостях, що виражається в їх безперервному самопізнанні, розвитку необхідних особистісних якостей, формуванні психологічної грамотності, культури мислення та поведінки). Впевнена, що засоби театральності дозволяють розвивати духовну та культурну особистість громадянського суспільства, оскільки тільки невимушена творча обстановка в класі, коли між учнями і вчителем встановлюється особистісний психологічний контакт, коли обом сторонам працюється легко та охоче, є запорукою успіху у навчанні та вихованні.

Список використаних джерел

1. Аль Д.М. *Основи драматургії*. - Л., - 1988.
2. Білоусова В.О. *Теорія і методика гуманізації старшокласників у позаурочній діяльності загальноосвітньої школи*, - К.: ІЗМН, - 1907. – 191 с.
3. Корінна Л.В. *Роль учителя у формуванні етичних та естетичних почуттів як формотворчих чинників особистості* // *Освіта та розвиток обдарованої особистості* № 2(9)/02/2013, - с.54.
4. Озерна Н. *Виховний потенціал літератури для дітей В.О.Сухомлинського* // *Випуск 123(II) Серія: Педагогічні науки НАУКОВІ ЗАПИСКИ* с.250.
5. Хуторський А. *Ключові освітні компетентності* <http://osvita.ua/school/method/2340/>.

Т. М. Гонтова, В. П. Гапоненко, Л. М. Сіра

ОСОБЛИВОСТІ ПРОВЕДЕННЯ НАВЧАЛЬНОЇ ПРАКТИКИ З ФАРМАЦЕВТИЧНОЇ БОТАНІКИ ДЛЯ ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ ФАКУЛЬТЕТУ З ПІДГОТОВКИ ІНОЗЕМНИХ ГРОМАДЯН

Навчальна практика з фармацевтичної ботаніки є невід'ємною, ефективною складовою навчального процесу з фармацевтичної ботаніки і проводиться з урахуванням наявних знань здобувача вищої освіти (ЗВО), набутих у процесі аудиторних і поза аудиторних занять. Вона сприяє засвоєнню навчального матеріалу, поглиблює набуті теоретичні знання та навички щодо ідентифікації та визначення рослин, розвиває вміння використовувати придбані ботанічні знання на практиці [1,2].

Під час навчальної практики іноземні (ЗВО) поглиблюють свої знання з морфології, систематики рослин, знайомляться з видовою різноманітністю місцевої флори, інтродукованими лікарськими рослинами, оранжерейними тропічними і субтропічними видами, що використовуються у медицині. ЗВО опановують основні методи ботанічних досліджень, визначення систематичної належності видів, отримують навички гербаризації рослин, сушіння, фіксації лікарської рослинної сировини.

Базами проведення практики є ботанічні сади та оранжереї Національного фармацевтичного університету України, Харківського Національного університету ім. В.Н. Каразіна, Харківського Національного педагогічного університету ім. Г.С. Сковороди, поля науково-дослідних інститутів, лісові масиви, луки, водойми, міські парки, учбові лабораторії.

Засобами контролю рівня підготовки (ЗВО) є оцінка результатів проведення досліджень за рослинами, їх трактування, формулювання висновків, контролю практичних навичок, тощо.

У ході навчальної практики (ЗВО) іноземного факультету знайомляться з морфоструктурою рослин, їх фенологічним станом, розмноженням і розповсюдженням; вивчають основи класифікації культурних рослин, їх походження, визначають приналежності до певних груп за призначенням та іншими ознаками. ЗВО мають змогу ознайомитися з різноманітністю і видовим складом оранжерейних рослин, особливостями морфологічної будови, приналежності до певних екологічних груп, значенням і використанням представників у фармації, медицині та інших галузях. Особлива увага приділяється дослідженню рослин-космополітів, а також традиційних лікарських рослин, що використовуються у різних країнах.

Контроль засвоєння модуля здійснюється по завершенню проходження практики на останньому підсумковому занятті. За результатами навчальної практики студент отримує залік, до якого необхідно представити викладачеві щоденник прак-

тики, підписаний викладачем практики, гербарні зразки з морфології вегетативних та генеративних органів рослин, фіксований рослинний матеріал (суцвіття, квітки, плоди, насіння, тощо) за завданням викладача. Рейтингова оцінка успішності ЗВО з модулю виставляється за 100-бальною шкалою і визначається як сума балів точної навчальної діяльності і балів за підсумковий модульний контроль.

Таким чином, проходження навчальної практики з фармацевтичної ботаніки доповнює і закріплює набуті знання, а також створює основу для подальшого вивчення курсу фармакогнозії і є важливим етапом в підготовці кваліфікованих спеціалістів-провізорів.

Список використаних джерел

1. Барковская, О. Я. Структурно-содержательные аспекты прохождения практики студентами специальности «Фармация» / О. Я. Барковская, В. И. Крупеня, Н. Б. Гавриш // Вестник фармации. – 2016. – № 3 (73). – С. 102–108. 2. Ботаника. Учебно-полевая практика : учеб. пособие для студентов фармац. вузов и фак. / В. П. Руденко, А. Г. Сербин, Л. М. Городнянская и др.; под общ. ред. А. Г. Сербина и В. П. Руденко. – Х. : Изд-во НФАУ: Золотые страницы, 2001. – 338 с.

Л. П. Бондарчук

ФОРМУВАННЯ ПІЗНАВАЛЬНОЇ АКТИВНОСТІ МОЛОДШИХ ДОШКІЛЬНИКІВ ПІД ЧАС ОЗНАЙОМЛЕННЯ З ПРИРОДОЮ

Нові світоглядні орієнтири та соціальні завдання, які стоять нині перед людством, актуалізують проблему ставлення людини до природи, корекції ціннісних орієнтацій та утвердження гуманістичних соціально-моральних позицій щодо використання природи суспільством.

У Концепції екологічної освіти України серед завдань дошкільного виховання визначено формування основ екологічної культури, морально-ціннісної орієнтації особистості. Відомо, що цінності є необхідною передумовою розуміння сутності природи, переосмислення власної поведінки в межах гуманістично спрямованих орієнтирів щодо природи. Тому, основним предметом екологічного виховання дошкільників має стати формування суб'єктивного відображення універсальної цінності природи.

Наукові підходи до екологічного виховання в сучасних умовах розроблені в дослідженнях А. Захлебного, І. Зверева, І. Суравегіної, які визначили мету, принципи, завдання і зміст екологічної освіти та виховання.

Мета статті – обґрунтувати особливості формування пізнавальної активності дошкільників через знання, відчуття, сприймання та уявлення при ознайомленні з природою.

Формування духовного світу гармонійно розвиненої особистості неможливе без виховання у неї ціннісного ставлення до природного середовища. Ставлення до природи – своєрідна проекція тих ціннісних підходів, що виробляються людством у процесі культурного розвитку. Процес становлення та розвитку людських потреб і ставлень обумовлений емоційними переживаннями, що базується на наявному фонді потреб, мотивів і ціннісного ставлення.

Аналіз психологічних та педагогічних джерел показує, що процес виховання позитивного ставлення до природи (як складової екологічної культури особистості) складний і пов'язаний із формуванням ряду структурних компонентів особистості: 1) потреб, що обумовлені функціями природного довкілля; 2) емоційної готовності до усвідомлення цінностей природи; 3) мотивів взаємодії з природою на основі усвідомлення цінностей природи; 4) особистого досвіду емоційного ставлення до природи [3-5].

У працях Т. Байбари, О. Біди, Ф. Кисельова, В. Пакулової та ін. зазначається, що природничі знання засвоюються дошкільниками у формі таких видів знань –